

Jesusbarnet i den moderna världen

Av Caryl Houselander (1901–1954)

Vilken medkänsla borde man inte känna för kommande tiders skolbarn, som blir tvungna att lära sig om vår tidsålders trista och krångliga förhållanden, den materialistiska epokens uppgång och fall, en historia om missbruk: industrins missbruk, maskinernas missbruk, vetenskapens och maktens missbruk. En historia om krig, revolutioner, förföljelser, satanisk grymhet och den mänskliga naturens upplösning.

Men samtidigt som denna historiesida skrivs i blod, håller en annan sida på att skrivas i ljus. Det är den sida som skrivs av den upptecknande ängeln i himlen. Den smyckas av illuminationer i de grundfärger som små barn tycker om, blått, scharlakansrött och gult, och den pryds med ting som de finner glädje i: fåglar, blommor, stjärnor och så vidare. Ändå är denna sida inte ett återgivande av något blott behagligt, något som saknar samband med tragedin på den andra sidan. Den utgör tvärtom svaret på den tragedin, ett svar som är desto starkare eftersom det uttrycks i enstaviga ord och kan läsas av såväl de minst utvecklade som de djupaste intellekten, ett svar som innefattar Korsets stränga verklighet, ett svar som inte ger *vårt* svar på synd och lidande utan Kristi svar.

Kristi svar på synd och lidande är ett Barn. För att frälsa världen blev han ett Barn. I Betlehem kom han i ett Barns ödmjukhet och lydnad. I den Barnets integritet som hans vuxna liv inte hade förstört dog han på Golgata i ödmjukhet och lydnad. Som ett barn som lyder sin Faders vilja mottog han sitt mänskliga liv, och som ett barn som lyder sin Faders vilja gav han sitt liv.

”Fader... inte som jag vill utan som du vill”.

”Fader, i dina händer lämnar jag min ande.”

Vid ungefär den tid då industrifebern nått vad man kan kalla den kritiska punkten för mänskligheten, utspelade sig ett antal betydelsefulla händelser i världen, vilka inga, utom ett barn här och där, visste något om. En liten flicka vid namn Thérèse Martin kämpade mot sina fel och fick lite senare genomgå en akut psykologisk kris. I sitt sorgliga lilla jag gjorde hon bot för en hel generation av unga människor, som flyr sitt skuldmedvetande genom att rationalisera bort sina onda tendenser. Inom några år var flickan död och skulle nu ha varit bortglömd, om hon inte under sitt korta liv kommit fram till och levtt ett slags helighet som blivit den utmärkande heligheten för denna tid – det andliga barnskapet.

Vid ungefär samma tid avlade Jungfru Maria själv ett antal besök på jorden för att varna människorna och vädja till dem att göra bot för att avvärja hotande katastrofer. Varje gång kom hon till ett barn och betrodde ett barn, inte endast med sitt budskap utan också med ansvaret att göra bot för världens skull.

Lite senare, strax innan katastrofen bröt ut i världen, gav påven Pius X, han som för alltid skall ihågkommas som "Barnens påve" kommunionen till små barn. Bara få visste om det, och ännu färre insåg dess betydelse, att från den dagen, med början i kristenhetens hjärta, Peterskyrkan i Rom, skulle Kristus gå ut i världen, i hela världen, för att i små barns själar konfrontera världens ondska. Kristus, som kunde ha kallat legioner av änglar för att försvara sitt rike, gjorde inte det. I stället skickar han ut hela härskaror av barn, de som är Jesusbarnen i den Mystiska Kroppen på jorden, och i vilkas själar himmelriket råder och alltid kommer att råda.

Sedan den tid då små barn började ta emot den heliga kommunionen har Gud utvalt många av dem för att ge ett exempel på den särskilda helighet som utgör svaret på det onda i världen av i dag. Precis som han gjorde i Kafarnaum ställer han ett barn framför oss för att vara vår förebild.

Det andliga barnskapets väg gäller för vuxna såväl som för dem som är barn till åren, men eftersom det ofta har blivit missförstått misslyckas många vuxna med att ta det på allvar, att inse dess betydelse, ja, jag skulle till och med våga säga dess *absoluta nödvändighet* i dag. De tänker på det som någonting sött och sentimentalt, möjligen lätt, till och med som varande under deras värdighet, medan det i själva verket är sträng realism och en svårframkomlig väg som den vuxne ofta saknar modet att slå in på.

I en kort artikel är det omöjligt att vidare gå in på alla utmärkande drag i det sanna barnskapet, den enkelhet som inte är enfald utan förmågan att vara sann: sann mot sig själv, sann mot Guds planer med det egna livet och sann mot andra människor. De äkta värdena, som gör materialismen absurd och utstakar vägen till verklig lycka, till och med på denna jord som den nu en gång är.

Den mirakulösa "nyfödelsen" och därmed förmågan att se på världen som "en ny himmel och en ny jord", följaktligen med en ökad potential för glädje och för sympati, för att snabbare kunna uppfatta skönhet och lidande, inte som när man förblindats av slentrian eller blivit avtrubbad av gamla besvikelser. Dessa är några av de drag som utmärker barnskapet, men det finns ett som har en mycket särskild betydelse för oss i dag, och på vilka freden i vår värld beror. Detta drag är lydnad.

Grundorsaken till alla våra olyckor är olydnad mot Guds vilja. Världen är full av självutnämnda reformatorer, konstruktörer, frälsare, som är redo till stora offer för att bygga upp en värld som de själva tänkt ut, enligt den mänskliga viljans planlösning. Världen är full av uppriktiga, mestadels unga och oerfarna, människor som är övertygade om att lyckan inte står att finna på den väg som Gud stakat ut, utan på den väg som förespeglas av deras egen oprövade teori.

Bortsett från dem som, det må vara aldrig så usest, är stora nog att arbeta och planera för det gemensamma bästa, finns det ett oräkneligt antal andra som bara tänker på sin egen personliga lycka, som accepterar Gud på sina egna villkor, som erkänner hans lagar om och när det passar in med deras egen omedelbara bekvämlighet och synbara fördel.

Men både de storsinnade och de småaktiga ryggar tillbaka och försöker fly bort från det mod som bejakar Guds vilja i fråga om allt: om hur länder och familjer skall styras, om vad redbarhet och rättvisa verkligen innebär i praktiken. Om vad renhet, i och utanför äktenskapet, verkligen betyder, om människornas ansvar för varandra: för dem själva, för familjen, arbetsgivare och tjänstefolk, för de hjälplösa, de gamla, de ertappade syndarna. Om förlåtelse, tjänstvillighet, ånger.

Modet att säga ja till Guds vilja – det är det som är lydnad. Och i denna lydnad ligger hemligheten till världens helande, till mänsklighetens återställande till mänsklighet. Det är därför endast barnskapets ande som kan återupprätta freden. ”Alla människor”, säger författaren till ’Om Kristi efterföljelse’, ”önskar fred, men få önskar det som leder till fred.”

Det andliga barnskapet betyder att man blir, inte vilket barn som helst, utan barnet Jesus. Barnet Jesus i Kristi Mystiska kropp. I varje Jesusbarn tar den fullkomliga lydnaden för Guds vilja sin början. Endast i den lydnaden är världsfreden garanterad.

”Jag är Vägen”, säger Kristus, vår Herre, och hans väg är Barnets lydnad mot sin Fader, den lydnad som säger ja till Betlehem, Nasaret, Jerusalem och Golgata, den lydnad som välkomnar allt, vågar allt, besegrar allt, i den ödmjukhet och kärlek som bejakar världen som den är och som av uppriktigaste hjärta ber: ”Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill utan som du vill.”

(Ur The St. Leonards Chronicler, 1948)